

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

V četrtek, dne 26. februarja, smo pokopali v Dobrniču pridno naročnico in bralko »Lučke«, **Marijo Strmec**, ko je dopolnila dvanajsto leto življenja. Več let se je borila z boleznijo, sedemkrat iskala pomoči v bolnišnici, pa je končno le omagala v tem težkem boju. Prepričani smo, da se je zaradi svoje skromnosti in mirnosti, ki si jih je osvojila v bolezni, takoj preselila k ljubemu Bogu, kjer zdaj prosi za nas.

Vsak naj zmoli zanjo očenaš, zdravamarijo in Gospod, daj ji večni pokoj.

† **Tonko Rankošek**, uč. 4. razr. v Ljubljani, nas je kar nenadoma zapustil. Bil je izredno živahen fantič, kodrolas in živih oči, ki so se mu iz okroglih rožnatih ličk neprestano smehljale. Njegovo drobno srce je bilo polno sočutja do trpečih. Kadar je prinesel v šolo sladkarije, jih je razdelil med najbolj uboge. Jezusa v sv. obhajilu bi rad prejemal kar vsak dan, ko bi mu starši dovolili. Zato je pa tako hrepeneče čakal nedelje, ko se je smel združiti s svojim Odrešenikom. — Blagor Ti, moj ljubi Tonko! Ti si že pri Kristusu in si neskončno srečen, mi pa šele potujemo k njemu.

Tvoj součenec Mirko.

LETO VII.

APRIL 1942-XX

ŠTEV. 7

Janez Pivek:

Velika noč.

Velika noč, najmogočnejši in najradostnejši praznik vsega cerkvenega leta! Po žalostnem in tihem velikem petku, ko so naša srca jokala ob misli na grenko trpljenje in smrt našega Odrešenika, pa na veliko noč naša duša vriska vsa vesela ob pogledu na odprti grob, iz katerega je zmagoslavno vstal naš Gospod.

Zopet pojo zvonovi, zopet done orgle in vesela velikonočna pesem, oltarji so ozaljšani in praznično opravljene hitimo v cerkev k slovesni službi božji. Še narava sama, se zdi, je hotela proslaviti zmagoslavje svojega Stvarnika in se je odela v sveže pomladno cvetje in zelenje.

Kakor ptičice, ki veselo prepevajo tja v bližajočo se pomlad, bi hoteli tudi mi z radostno pesmijo izraziti srečo in veselje, ki nas navdajata na velikonočni praznik. Kakor smo bili žalostni v postu ob premišljevanju grenkega trpljenja Gospodovega, tako smo zdaj ponosni in srečni, ko vidimo, da niti na grob zavaljena skala, niti vojaška straža ni mogla zadržati Zveličarja, da ne bi vstal.

Kajne, otroci, da si vsak izmed vas misli: škoda, da še mene takrat ni bilo zraven! Da bi še jaz na lastne oči mogel zreti to lepoto in to Jezusovo slavo! Pred to svetlobo se skrije celo hudobec, ki se je še pred nedavnim časom z brezbožnimi farizeji škodoželjno veselil bedne Jezusove smrti.

Kakšno veselje more navdajati božjo Mater, ki je junško pa s trpečim srcem stala pod križem in pozneje v naročju držala razbičano in okrvavljeno mrtvo truplo svojega Sina.

Da, otroci, tudi naše veselje mora biti mogočno ob veličastnem prazniku Gospodovega vstajenja. Zdaj je naša vera še bolj trdna, še bolj živa! Taka, kot jo je imela sveta Marjeta Antiohijska. Poganški sodnik jo je zasmehoval, češ da smatra za Boga človeka, ki je bil kot hudodelec križan med dvema razbojnikoma. »Odkod veš to?« vpraša Marjeta. Zaničljivo odgovori sodnik: »Iz vaših evangelijev pač!« Sveta devica mu pa odvrne: »Imaš prav, toda beri dalje. Prav te knjige, ki govorijo o trpljenju in smrti Jezusovi, govorijo tudi o njegovem častitljivem vstajenju. Sram te bodi, da vidiš samo Jezusovo ponižanje, slep si pa za njegovo poveličanje in za slavo njegovega božanstva. Jaz verujem v božanstvo Kristusovo ne zaradi tega, ker je trpel in umrl, temveč ker je zmagovalno z lastno močjo vstal iz zaprtega groba. Zato je moje srce samó Njegovo in četudi bi imela tisoč življenj, bi rada vse darovala brez pomisleka in z veseljem samo Njemu.«

Tako govori sv. Marjeta Antiohijska, tako govori sleherni katoliški kristjan, tako moramo govoriti mi vsi. Jezus je s tem, da je svoje vstajenje naprej napovedal in resnično vstal od mrtvih, dokazal, da je Sin božji in pravi Bog. Zato neomahljivo vanj verujemo in veselo upamo, da bo nekoč obudil tudi naša mrtva trupla v življenje in nam dal uživati nebeško slavo vso blaženo večnost.

P. Krizostom:

Velikonočno jutro.

Kako je danes vsepovsod lepo!
 Umite se sonce na nebu smeji
 in trata posuta je z biseri.
 Vse stvari velikonočno pesem pojó.

Pozabljeno je vse trpljenje,
 križ, žebli in krona trnjeva.
 Pred sabó zrem Gospoda vstalega,
 ki sam se dvignil je v življenje.

In v duši moji je tako lepo!
 Grehí vsi oprani z Jagnjetovo so krvjo.
 S Kristusom sem zdaj od mrtvih vstal.
 Z njim bom celo večnost kraljeval.

Zgodbe naše ljube Matere!

7. Pastirji in modrijani pri Mariji.

Še sta Marija in Jožef v hlevu molila, ko se od daleč zaslišijo razburjeni glasovi, nagli koraki in naenkrat cela gruča pastirjev prihiti v tesno votlino. Stražili so ponoči svoje črede, pa jih je na mah obsvetila Gospodova svetloba. Iz tega so takoj spoznali, da jih je obiskal sam Bog. Saj se je Bog prikazal Mojzesu v ognjenem grmu, v ognju je Bog prihajal na Sinajsko goro in njihovim dedom dal večne zapovedi, v ognju je žarel Sinajski vrh, ko se je Mojzes vračal s kamnitnima tablama k njim, v ognjenem stebru je Bog prebival nad svetim šotorom v puščavi od mraka do zore.

Vse to pa je samo napovedovalo, da se bo nekoč med njimi prikazal Bog v vsem veličastvu. In zdaj se je to zgodilo. »Angel Gospodov je pristopil k njim in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo v znamenje: Našli boste dete, v ple-nice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili:

„Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje.“

In ko so angeli odšli od njih v nebesa, so rekli pastirji drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to,

kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod! In pohiteli so, prišli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, v jasli položeno. Ko so to videli, so povedali, kar jim je bilo o tem detetu rečeno. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili in Boga slavili in hvalili za vse to, kar so slišali in videli, prav kakor jim je bilo povedano.«

Marija je vse besede o Jezusu ohranila v svojem srcu in jih premišljevala, zato je pa tudi mogla pozneje Jezusovim apostolom povedati dogodke iz Jezusove mladosti. Samo Mariji se imamo zahvaliti, da vsaj nekaj vemo tudi iz Jezusovih otroških let. Kdor Marijo resnično ljubi, jo bo poznemal in rad premišljeval vse Jezusove besede.

Ko je bil Jezus osem dni star, so mu pri obrezovanju dali ime Jezus, kakor ga je sporočil Mariji in Jožefu božji angel. Pa še nekaj važnega se je tedaj zgodilo: »Glej, pridejo modri z Vzhoda v Jeruzalem in reko: ‚Kje je judovski kralj, ki je rojen? Videli smo namreč njegovo zvezdo na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit.‘ Ko kralj Herod to sliši, se prestraši in ves Jeruzalem z njim.« Kako so se čudili Jeruzaleščani čudno oblečenim tujcem! Še bolj pa so strmeli nad

njihovim vprašanjem: Kje je judovski kralj? Saj je kralj vendar Herod! Kaj bo, kaj bo, če se bo kruti Herod zbal za svoj prestol in začel spet kako novo vojsko! Seveda so se tega vsi bali. Saj je vsaka vojska strašna nesreča.

Pismarji so Herodu pojasnili, da bo Kristus rojen v Betlehemu, ker je tako napovedal prerok Mihej. In že je brezvestni Herod sklenil, da ga poišče in umori. Modrim pa je hinavsko naročal: »Pojdite in natančno poizvedite po detetu; in ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pridem tudi jaz poklonit.« Seveda z bodalom v roki!

Modri so odšli proti Betlehemu, zunaj Jeruzalema pa spet zagledali zvezdo. »Šla je pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Ko so pa zagledali zvezdo, so se silno razveselili.« Kaj bi se ne, saj so zdaj vedeli, da njihovo dolgo potovanje ni bilo zastoj. Pa tudi potrebno je bilo to božje znamenje, saj bi drugače komaj mogli verjeti, da je preprosto človeško dete bodoči Zveličar.

»Stopili so v hišo in ugledali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj in ga molili; in odprli so svoje zaklade ter mu darovali zlata, kadila in mire.«

Našli so Dete in njegovo Mater! Preproste so te besede, vendar pa zelo pomenljive, saj jih sv. pismo močno poudarja. Kakor pastirji in modri niso mogli najti Zveličarja sveta brez njegove Matere, tako tudi mi Jezusa ne bomo našli brez Marije ne na tem ne na onem svetu. Kakor so oni poleg Jezusa počastili tudi Marijo, tako moramo tudi mi častiti in ljubiti oba, Jezusa in Marijo, Dete in njegovo Mater. Kdor najde Marijo, ga ta pripelje k Jezusu. In kdor ljubi Jezusa, ga bo ta sam naučil ljubiti še Marijo. Kar berite življenje svetnikov, pa se boste prepričali, da so samo tisti postali veliki svetniki in ljubljenci božji, ki so ljubili Jezusa in Marijo, Marijo in Jezusa.

»Ko so bili modri v spanju opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.«

K. S. Antič Smetana in črni kruh.

Zofka je bila snedena deklica, to smo že povedali. Ni pa pozabila, kar ji je rekla služkinja Minka. Nekega dne je bolj malo kosila, ker je vedela, da bo Minki njena prijateljica nekaj dobrega prinesla. Brž je šla k Minki povedat, da je strašno lačna.

»Joj, kakor nalašč!« je rekla Minka. »Pravkar mi je neka žena podarila velik lonec smetane in hlebec še gorkega črnega kruha. Lahko boš jedla in videla, kako je to dobro.«

Prinesla je na mizo hlebec toplega kruha in lonec izvrstne sladke smetanè. Zofka se je vrgla na malico, kakor da so jo cele dneve stradali. Prav tedaj pa je mama poklicala Minko.

Stekla je h gospe. Ta ji je naročila, naj za Zofko pripravi kakšno ročno delo. »Kmalu bo štiri leta stara, zato je čas, da se nauči delati.«

»Kako naj vendar tako mlad otrok dela?«

»Pripravite ji kak prtiček ali robec, pa ga bo sama zarobila.«

Minka ni odgovorila, tako je bila jezna.

Ko se je vrnila v Zofkino sobo, je ta še kar naprej jedla. Lonec s smetano je bil že skoraj prazen, kruha je pa tudi bilo že čisto malo.

»Za božjo voljo, Zofka, kam pa devlješ! Saj boš zbolela! Kaj bo potem rekla mama? In jaz bom zato zmerjana.«

»Nič se ne boj, Minka. Bila sem grozno lačna. Zbolela pa tudi ne bom. Ne veš, kako dobra je bila smetana z gorkim kruhom.«

»Seveda je dobra, ampak človek mora poznati mero! Tudi je za želodec težka jed. Joj, res se hudo bojim, da boš zbolela.«

»Ljuba Minka, hvala ti lepa in nikar se nič ne boj!«
»Služkinja ji je torej dala robček in Zofka je z njim odšla k mami, ki ji bo pokazala, kako se robi.

Mama jo je poučila, kako je treba šivanko zabadati in kako pentlje delati. Spočetka je šlo bolj težko, kmalu pa ji je šivanka kar gladko tekla in Zofki se je delo videlo zelo zabavno.

»Mama, ali smem nesti Minki pokazat, koliko sem že naredila?«

»Prav, le pojdi. Potem pa se vrni, da pospraviš svoje gospodinjstvo, in nato se boš igrala.«

Stekla je k Minki. Ta se je zelo začudila, da je robček že skoraj ves obrobjen in še kar dobro. Vendar pa jo je zaskrbelo, ali morda Zofke ne boli želodec.

»Ne, Minka, prav nič ne. Samo lačna nisem več.«

»Ha, to ti rada verjamem, če pomislim, koliko si spravila pod streho. A zdaj pojdi brž nazaj k mami, da ne bo huda.«

Zofka je pri mami pospravila svojo kuhinjo, potem pa se začela igrati. Vendar pa ji zdaj ni bilo nič kaj dobro. Želodec sta ji hudo težila smetana in gorki kruh. Bolela jo je glava. Usedla se je na svoj stolček, zaprla oči in se ni ganila.

Mami se je čudno zdelo, da je naenkrat tako mirna, zato jo je pozorno pogledala in videla, da je bleda ko zid.

»Kaj pa ti je, Zofka? Si morda bolna?«

»Nič mi ni dobro, glava me boli.«

»Od kdaj pa?«

»Odkar sem se začela igrati.«

»Ali si kakšno stvar jedla?«

»Ne, mama, prav ničesar.«

»Že na nosu ti vidim, da spet lažeš. Čakaj, grem pa Minko vprašat.«

Mama je odšla. Ko se je vrnila, je bila zelo huda.

»Zlagala si se. Minka mi je povedala, da ti je dala smetane in kruha, ti pa si se nabasala, kakor da bi že tri dni skupaj stradala. Prav ti je. Zdaj boš bolna in jutri ne boš mogla z menoj k teti na kosilo in ne boš se mogla igrati s Pavletom in Milko in Magdo. Drugi se bodo podili po gozdu in iskali rdeče jagode, ti boš pa ležala v postelji in jedla samo čisto juho.«

Prijela je Zofko za roko, ki je bila vroča ko ogenj, in jo spravila v posteljo.

Služkinji je rekla: »Prepovedujem vam, da bi Zofki dali kakšno jed do jutri. Pije naj vodo ali pa čaj iz oranžnih listov. Če boste pa še kdaj kaj takega storili, kakor ste danes, vas bom odslovila.«

Služkinja je vedela, da si je sama kriva te graje, zato je molčala. Zofka je bila zares bolna. Mirno se je dala prekladati, ne da bi kaj rekla. Ponoči je spala zelo slabo, bolela sta jo glava in želodec. Šele proti jutru je dobro zaspala. Ko se je zbudila, je sonce stalo že visoko, glava pa jo je še vedno nekoliko bolela. Joj, kako ji je bilo hudo, da ne more k teti na kosilo!

Bolna pa je bila še dva dni. Smetana in topli kruh pa sta se ji od tega dne dalje pristudila.

Večkrat je bila s Pavletom, z Milko in Magdo na kmetiji. Drugim so dali smetane s črnim kruhom in počutili so se, kakor da so v malih nebesih, njej pa se je začel obračati želodec, kakor hitro je te dobrote zagledala. Spomnila se je, koliko je zaradi njih trpela. Tudi ni odslej nič več ubogala služkinje, če ji je kakšno stvar drugače naročila kakor mama. Sicer pa Minka tudi ni ostala dolgo pri hiši. Mama ji ni več zaupala in si je poiskala drugo služkinjo. Ta pa ni nikoli nobene stvari dovolila, če jo je mama prepovedala.

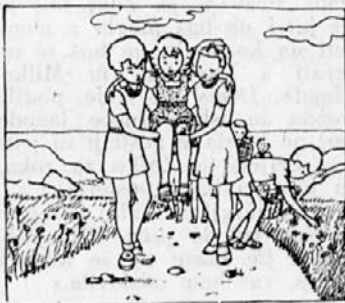

Lenkino maščevanje

22. Nato je sedel poleg nje in ji pozorno ogledal ranjeno nogo. Z morskovo do jo je skrbno izmil in jo obvezal z belimi povoji, ki so jih prinesli ostali otroci. Zraven pa je nenehno ihtel.

23. Lenka je skušala stopiti na noge, pa je takoj omahnila; ranjena nožica je ni držala. Otroci so jo spretno dvignili in jo odnesli domov. Janez je spotoma neprestano nabiral cvetlice, ki so rasle ob potu.

Zgodba o ministrantu Tončku

Tonček se je nejeverno posmejal. »Le smej se! Ti še ne veš, kaj so strahovi! Naš ata pa vedo, saj so bili večkrat o polnoči na pokopališču. Le kar mirno pokropimo in pojdemo domov.« je nadaljevalo isto dekletce.

Otroci so jo ubogali. Ko so se razšli, so korakali Tonček in mežnarjeva dva skupaj proti domu. Tonček je rekel Tinčku: »Ali ti res verjameš v strahove? Še nikoli mi nisi pravil, da bi vaš ata kdaj kaj videli na pokopališču.« »Beži no, Tonček! Saj niso nikoli nič videli. Tončka je govorila kar tako o strahovih, ker sta te Gromov in Jurjev tako grdo gledala, če bi se stekli, ne vem, kako bi bilo? Ker sta se ustrašila strahov, sta pa odnehal.« Vsi trije so umolknili.

Mežnarjeva dva sta odšla za Matičkovim kozolcem domov. Tonček je premišljeval, da bi bilo vendarle boljše, če bi se stekli. Kaj tistih nekaj prask, saj ne bi umrl zaradi njih, pokazal bi pa le, da se nikogar ne boji.

Zvečer sta županov in kovačev hlapec odnesla v črni krsti mrliča v mrtvašnico, kmalu nato je bil pogreb. Tončku je bilo težko pri srcu. Kadar so pokopavali mlade matere, se je spomnil svoje in mu je bilo lepo in milo pri duši. Ko so polagali v grob mladega fanta ali dekle in je vse okrog jokalo, se je Tonček čudil, saj je vendar najlepše, da umre človek mlad in ga zasujejo v same rože. Kadar so nesli k pogrebu otročička in je njegova mati neutolažljivo jokala, si je Tonček mislil, da mora biti srečna, ker ima angelčka v nebesih; ko bi živel, Bog ve, kakšne skrbi in težave bi imela z njim.

Ko je padala težka prst na beračevo krsto in je votlo odmevala iz groba, so se Tončku oči zalile s solzami. Pomislil je: »Morda isto čaka mene! — Nihče se me ne bo spominjal. Moj grob bo porasla trava, ki jo bo dvakrat ali trikrat na leto mežnar pokosil. Ljudje bodo hodili mimo njegovega groba in nihče mu ne bo želel mirnega počitka. Nikoli ne bo na njegovem grobu gorela sveča in cvetela robin drhtel od pritajenega joka. domov, je šel z Janezovim Jan-

ža, si je rekel Tonček. Ko je prišel po pogrebu

kotom v Laz po deteljo. Večerjal je pri Janezovih in je že ponoči prišel domov. Da ne bi prebudil matere Jere, ki je prišla od Gorjančevih, se je tiho splazil v izbo. Nekaj časa je poslušal pritrkavanje — ker so popoldne fantje na polju

in v senožeti, gredo zvečer pritrkavati k nedelji ali prazniku — nato je zaspal. Sanjal je o črnih krstah in se je nemirno premetaval ter vrgel odejo s sebe. Ko se je popolnoma predramil, ga je kuhala vročina in spreletaval mraz. Od vročega čela mu je kapljal ledenomrzal pot. Obrisal ga je z roko, ki pa je bila tudi vsa vroča in potna. Nevede je tiho zaječal. S težavo je vstal in poravnal odejo. Nato je spet legel. Težka omotica se ga je lotevala. Pred očmi so se mu zakotalili modri, rdeči, zeleni in črni krogi, mu legali na prsa in ga pritiskali s svinčeno težo; zdaj vroči kot ogenj, zdaj mrzli kot led. Pritiskali so ga in se zvijali okrog njega z naglico hudournika. Zdelo se mu je, da ga močne roke grabijo za grlo in je poizkusil zakričati. Čez nekaj hipov mu je odleglo; zavpil je na vso moč, pa se mu je iz ust iztrgalo le tiho ječanje. Mati Jera se je prebudila. »Kaj ti pa je, Tonček? Ali ti je slabo?« Vstala je in prižgala luč. »Bog pomagaj! Saj imaš čisto mrtvaško barvo, kaj ti pa je, Tonček?«

Tonček je trdo stisnil ustnice in ni odgovoril, ni mogel. Čutil je, da se nekdo sklanja nad njim; dvignil je roko, pa mu je spet omahnila nazaj na odejo. Mati Jera se je prestrašila. Ali naj gre klicat sosede, zdajle ponoči. Jezile se bodo. Toda, kaj je otroku? Saj je bil vedno čisto zdrav; kaj ga je naenkrat prijelo? Pustila je luč v hiši in odšla v kuhinjo. Zavrela je kamelic in jih prinesla Tončku. Tonček se je nekoliko predramil. Mati Jera mu je vlila žlico toplega čaja v usta. »Ne, ne!« je zaječal. »Peče me!« »Saj ni vroče! Kaj ti pa je, Tonček? Ali si včeraj kakšno mrzlo vodo pil pregret in ti je škodovala!« »Nič ne! Vroče mi je. Pojdite spat mati. Saj mi ni nič! Tako čudno tesno mi je, kot bi me kdo stiskal

za srce in suval v glavo. Ugasnite luč. Tako me peče v oči.« Mati Jera je zasenčila luč s starim molitvenikom in sedla kraj Tončka. Zadremala je. Čez čas je Tonček zaječal in se je prebudila. Spraševala ga je, kaj ga boli, pa ni odgovoril. Do jutra je čula, dremala in molila ob njem. Zjutraj je odšla k maši. Po maši je prišel Mežnarjev Joško obiskat Tončka. Vprašal ga je, kaj ga boli in zakaj ni prišel ministrirat, pa ga Tonček ni spoznal in mu ni odgovoril. Joško se je zresnil. Nekaj časa je mirno slonel ob mizi, potem je vzel Tončkovo šolsko torbo in pobral iz nje nekaj zvezkov. Naloge so bile vse spisane. Joško se je poslovil od matere Jere in raznesel zvezke po vasi, ter povedal, da je Tonček bolan, in da nič ne govori. Pa ga ni šel nihče obiskat. Tonček tudi nobenega pogrešal ni. Mirno je gledal v strop in ni ničesar videl, razen črnih kolobarjev in ni odpodil muh, ki so mu sedale na obraz in mu silile v usta in oči. Zdelo se mu je, da je trdo povezan po vsem telesu.

Ni se poizkušal več osvoboditi. Brezbrizno je strmел v kraje, katerih si niti v sanjah ne bi mogel predstavljati. V neznanе daljave ga je peljala krepka roka. Naenkrat se je Tončku vse uprlo. Ustavil se je in ni hotel naprej: »Kam me pelješ!« je hotel zaklicati, pa ni mogel. Mož ga je vlekel dalje in dalje. Tonček se mu je upiral z vso silo. Noge so se mu tresle, roke je krčevito stiskal pod odejo, po vsem telesu so ga oblivale znojne kaplje, težko je sopesel in tiho, nerazumljivo pripovedoval o nekem divjaku, ki ga hoče vreči v prepad. Pred očmi so se mu pojavljale pisane slike. Na zeleni trati je videl ljubko srnico. Čisto mirno je stala. Skočil je čez bister potoček, že je stal ob nji, pa je naenkrat šinil od tal modras in zasikal proti njemu. Tonček je ulomil v grmovju leskovo palico in zamahnil z njo po modrasu. V tem hipu mu je stopila nasproti drobna, bleda ženica. Ni mogel več omahniti šibe, zamahnil je po nji. Žalostno ga je pogledala in mu rekla: »Zakaj si me udaril?« Tonček ni odgovoril. V presledkih je ječal. Mati Jera je premišljala, kaj mu je, kaj bi mu pomagalo. Kadar se je nekoliko zavedel, ga je izpraševala, kaj bi rad. Tonček se ni mogel domisliti in je odgovarjal: »Kar hočete!« Joško mu je prinesel sladkorčkov in mežnarica pogače. Ničesar se ni dotaknil. Ko so ga spraševali, kaj ga boli, je rekel: »Nič, samo tako težko mi je.« Ponoči je v vročinskih sanjah nekoga iskal in klical, a mati Jera ni mogla razložiti, koga. V ponedeljek zjutraj je hotel iti ministrirat, a ni mogel vstati. Bila je maša zadušnica za pokojnim beračem Jakobom in po maši je zvonilo »Reši me«. Tončku se je razlilo olajšanje čez obraz. Vzdihtnil je. Poslušal je žalostno pesem zvonov in mehko, toplo mu je bilo pri sre. Utrujen je lažno zadremal. Mati Jera je odšla h Gorjančevim. Joško je bil skoraj celo dopoldne pri Tončku. Pripovedoval mu je povesti in mu bral iz knjig. Tonček ga ni poslušal; prisluškoval je le glasu in ni vedel, kaj mu pripoveduje. Popoldne je šel Jožek v šolo. Tončka je mučila žeja. Segel je po sladkorčku, pa se mu je

jel tajati in naraščati v ustih. Izpljunil ga je. Zdel se mu je grenak. Postalo mu je dolgčas. Zakaj so ga pustili samega? Rad bi poslušal, da bi mu Jožko kaj pripovedoval, ne da bi ga kaj zanimalo, saj mu je vseeno, naj bodo drugi kjer hočejo in delajo kar hočejo. Tonček bi le poslušal rad, da ne bi bilo te mrtve tišine. Muhe so brenčale po zraku in se sprehajale po stropu. Tonček je gledal za njimi. Zdelo se mu je, da pojo in govore.

Tako prijetno mu je postalo, kot včasih, ko je poslušal ciganske gosli ob tihih večerih. Dolgo je že, kar so zadnjič taborili v Stajah, morda že dve leti. Drugo jutro so gospodinje pogrešale slanino in kokoši. Skoraj pri vsaki se je kaka tolsta puta brez slovesa za vedno poslovila od doma. Pa kako znajo cigani tiho opraviti! »Nič niso kure vpile, kot kadar pride lisjak,« so se kregale drugo jutro gospodinje.

Jaka s košem.

Stari Jaka jajcev koš
si vesel na rame dene
in jo urnih krač
v Novo mesto krene.

Komaj Mihec se za smreko
neopazno skrrije,
se spotakne stari Jaka,
na pomoč zavpije.

Mihec pa mu sredi pota
kamen velik zavali.
Da bi Jaka se spotaknil,
srčno si želi.

Koš mu s hrbta skoči
in na Mihca prileti.
Jajcev se vsebina
na fantiča pcedi.

Ko je očka poravnal
škodo Jaki narejeno,
besen sinka je prijel
in namazal ga pošteno.

UREDNIKU »LUČKE«

Zdravje, srečo, blagoslov
naj Jezušček Vam da,
da v »Lučki« bi pisali
nam mnogo lepega.

Vsak mesec komaj čakam,
da zopet jo dobim,
ob pesmicah, povesticah
se vedno razvedrim.

In zdaj še enkrat kličem
iz celega srca:
Bog živi nam še mnoga leta
urednika častitega!

Danilo Glažar,
Logatec.

Odgovor: Predragi Danilo! Za prijazno voščilce se Ti
pray lepo zahvalim. Bog Te usliši! Tudi jaz ti želim vse
dobro in lepo. — Urednik.

ODGOVOR:

Vidi Kraševc in Slavki Jeršin, učenkama 4. in 6. razr. v
Št. Petru: Hvala za prijazno pisemce, ki ga zaradi pomanj-
kanja prostora ne morem priobčiti. Posebno sem vesel, da
tako vneto molita za mir. Novega g. kaplana pa le radi ubo-
gajta, da bo tudi on zadovoljen z Vama. Urednik.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani
(predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir.
Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M.,
Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopi-
tarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.